

Βρέθηκε το γιατρικό: Κατάργηση της μονιμότητας!

ΑΡΘΡΟ Του ΑΡΙ Γ. ΚΑΖΑΚΟΥ*

Λοιπόν, αυτό είναι! Η μονιμότητα είναι που φταίει για την αναποτελεσματική, γραφειοκρατική και διεφθαρμένη δημόσια διοίκηση. Περί αυτού δεν δικαιούμαστε να έχουμε καμιά αμφιβολία, αφού μάλιστα οι δημοσκοπήσεις επιβεβαιώνουν ότι και ο λαός αυτό πιστεύει.

Αν καταργηθεί η μονιμότητα των δημοσίων υπαλλήλων θα βρούμε γιατριά για την κομματική κατάληψη του κράτους, την υποχρηματοδότηση των υπηρεσιών του, τις πελατειακές σχέσεις του πολιτικού προσωπικού, την αναξιοκρατία και τις μίζες. Ποιος να ασχολείται τώρα με τη θεσμική λειτουργία της μονιμότητας που την καθιστά στοιχείο *sine qua non* ή, καλύτερα, αναγκαία, αν και όχι επαρκή, συνθήκη για μια χρηστή δημόσια διοίκηση!

Η πρόταση αναθεώρησης του Συντάγματος δεν είναι απλώς ένας αντιπερισπασμός της κυβέρνησης, είναι κάτι χειρότερο: ευκαιρία να τελειώνουμε και με μερικές συνταγματικές ιδεοληψίες. Βέβαια, εννοούν τις ιδεοληψίες που σχετίζονται με τα ατομικά και κοινωνικά δικαιώματα, ιδίως αυτό της εργασίας (άρθρο 22 παρ. 1α Σ) και όχι ώριμα ζητήματα, όπως αυτό του χωρισμού της Εκκλησίας από το κράτος. Α, όλα κι όλα, δεν μπορούμε να δუსαρεστήσουμε την Εκκλησία - δεξαμενή ενός ολόκληρου ποιμνίου ψηφοφόρων!

Αλλά δεν πρόκειται μόνο για τη μονιμότητα ως στοιχείο της δημόσιας διοίκησης. Ο πρωθυπουργός στην ομιλία του προς την Κοινοβουλευτική Ομάδα της Ν.Δ. ήταν σαφής στη στοχοθεσία του: «Προτείνουμε τη ρύθμιση της δυνατότητας κάλυψης οργανικών θέσεων του Δημοσίου και του ευρύτερου δημόσιου τομέα, πάντοτε μέσω του ΑΣΕΠ, από υπαλλήλους που συνάπτουν συμβάσεις αορίστου χρόνου και όχι μόνον από μόνιμους δημοσίους υπαλλήλους». Αν και η πρωθυπουργική πρόταση διαρρηγγύει ανοιχτές θύρες, μια που η πρόταση αυτή στεγάζεται μια χαρά στο ισχύον Σύνταγμα (άρθρο 103), το μήνυμα δείχνει μια κρισιμότερη μεταβολή.

Το κυρίαρχο μέχρι προχθές μοντέλο εργασίας αλλάζει και στο στενό Δημόσιο, όχι μόνο στον ευρύτερο δημόσιο τομέα. Από το μόνιμο προσωπικό περνάμε στους «συμβασιούχους» αορίστου χρόνου και, το χειρότερο χωρίς να το ομολογούμε, στους «συμβασιούχους» ορισμένου χρόνου. Ηδη προγραμματίζεται η δημιουργία των επόμενων γενεών έκτακτου προσωπικού, παρά τις μεγαλοστομίες που συνόδευσαν τη θέσπιση του π.δ. 164/2004. Μ' αυτά και μ' αυτά διολισθαίνουμε από το συνταγματικό δικαίωμα εργασίας (άρθρο 22 παρ. 1 εδ. α' Σ) στην προσωρινή, ανασφαλής, κακοπληρωμένη και υποσυνταξιοδοτημένη εργασία, που προπαγανδίζεται ως κλειδί οικονομικής ανάπτυξης στις ΔΕΚΟ ή ως μέθοδος θεραπείας της κακοδιοίκησης στο Δημόσιο.

Η γενική μορφή τής σχετικά ασφαλούς και σταθερής σχέσης εξαρτημένης εργασίας, αορίστου χρόνου ή ορισμένου χρόνου (με ρήτρα μονιμότητας), με πλήρη απασχόληση και μισθό που μπορεί να επιτελεί τη βιοποριστική του λειτουργία, καταρρέει. Το μοντέλο της προσωρινής, ανασφαλούς και κακοπληρωμένης εργασίας, και μάλιστα υπό καθεστώς κομματικής ομηρίας στη χώρα μας, γενικεύεται.

Ενα μεγάλο μέρος των θέσεων εργασίας, αυτές του ευρύτερου δημόσιου τομέα, είναι στην πραγματικότητα λάφυρο στα χέρια κομματικών πατρώνων, που αναπαράγουν την εξουσία τους από τις στρατιές των ομήρων - «συμβασιούχων». Από τη λαμπρή μεταπολεμική διακήρυξη για το δικαίωμα εργασίας, ζήτημα είναι αν απομένουν κάποια ράκη.

Το πώς φτάσαμε ως εδώ έπεται από διακόσια χρόνια διαφωτισμού, διακόσια χρόνια διακηρυγμένης «ισότητας, ελευθερίας, αδελφότητας», είναι μια άλλη αξιολάκρυστη ιστορία. Το ίδιο όπως και η σκοτεινή και κάπως ηλίθια πλευρά της ανθρώπινης φύσης, σαν κι αυτή που δηλώνεται στις δημοσκοπήσεις να συμφωνεί με τις «μεταρρυθμίσεις», δηλαδή τις

συμβάσεις εργασίας - σκουπίδια και την κατάργηση της μονιμότητας.

* Καθηγητής Εργατικού Δικαίου στη Νομική Σχολή του ΑΠΘ

**** Το Civilitas.GR και ο «ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ» προτίθενται να απομακρύνουν το κείμενο αυτό από την Ιστοσελίδα τους, εάν η αναδημοσίευσή του προσβάλλει κεκτημένα πνευματικά ή εμπορικά δικαιώματα (info@civilitas.gr)***